

Si us plau

Heus ací una expressió tan senzilla i tan fàcil de pronunciar: *Si us plau*. Evoca humilitat i respecte, però també cortesia i deferència.

El *si us plau* obre portes i crea empatia i un corrent de simpatia amb l'altre. La fórmula imperativa tanca portes, és desagradable.

L'expressió *si us plau* obre portes i mostra deferència per l'altre. És una invitació, una ocasió per establir un vincle, per començar una activitat. Ens adrecem a l'altre per demanar-li un favor sabent que interrompem la seva activitat habitual. L'altre és lliure, pot acceptar o refusar, però la manera com ens adrecem a ell compta molt.

Per demanar un favor cal molta humilitat, però també una bona dosi d'audàcia i d'esperança. La cortesia obre portes i ens fa més civilitzats. Amb aquesta expressió oferim a l'altre la possibilitat de donar-se i és justament donant-se com descobreix que la seva vida no és estèril.

Gràcies

La gratitud és l'art de donar gràcies.

La gratitud requereix consciència i la consciència neix d'un acte d'atenció. Quan hom està atent al que l'envolta, al que hi ha al defora i al dedins, a tots els bens que flueixen al seu voltant, a cada ésser que balla en aquesta gran dansa còsmica, sent gratitud.

La gratitud neix d'un acte de consciència, la consciència de l'atenció i l'atenció de la quietud. Només quan un ésser humà té l'audàcia de parar-se, de buidar-se dels seus pensaments, de desenganxar-se del seu ego, de restar receptiu al que hi ha, en un estat de total passivitat, sent l'impuls de donar gràcies per tot el de vessall de bens que flueixen rítmicament.

És, aleshores, quan, de manera espontània, la paraula gràcies *brolla* dels seus llavis. Se sent agraït per tot el que l'envolta, pels arbres, pels ocells, per les muntanyes, per les crestes gelades, pel sol matiner, pel mar arrissat, pel cel blau, pels estels de la nit, pel fred de l'hivern i per la calor de l'estiu. Experimenta que tots aquests dons no li pertanyen, que li han estat donats perquè els gaudeixi i en tingui cura.

Perdó

El perdó mai no és una casualitat. Tampoc no és una necessitat de la natura, ni una fatalitat històrica. És, en qualsevol cas, un acte humà, una expressió de la més profunda llibertat, una manifestació de la creativitat. El perdó mai no s'esdevé d'una manera instintiva o mecànica. És la conseqüència d'un esforç, d'un acte decidit i reiterat de la voluntat que ha estat capaç de superar l'orgull ferit.

El perdó és conscient del mal, és sabedor del dolor que ha causat. Perdonar és donar una possibilitat més, és apostar, novament, per la bondat de la persona.

El perdó no és l'oblit. De fet, el record és la condició de possibilitat del perdó. Només es pot perdonar si es recorda el mal sofert. El perdó ens allibera del verí de l'odi i de l'opressió espiritual. Ens emancipa de l'esclavitud de la por. Ens ensenya que sota una conducta cruel i inhumana hi ha un cor, que, més enllà dels actes, que no es poden redimir de cap manera, hi ha una ànima valuosa. Perdonar és, en el fons, confiar, creure en la condició humana.

Perdonar és donar una nova ocasió, és oferir un nou vincle, un territori verge per començar altrament. És, al capdavant, una expressió de l'amor, perquè només qui estima és capaç d'oferir una nova possibilitat a l'altre. És una forma de confiança implícita en la regeneració, en què la persona val més que els seus actes.

Francesc Torralba